

Случва се следното :

Приятелитѣ на Свременѣ театъръ *Найчо Цановъ*, *Янко Сакъзовъ* и *Димитръ Страшимировъ* съветваха уредника Матея да приключи съ Свременѣ театъръ, да разпустне хората си, а самъ той, заедно съ Маня да постъпи въ Народния театъръ, като веднага съ постъпването си, Маня бжде изпратена въ странство на лѣчение, на държавни разноси.

Тия преговори ставаха въ кабинета на тогавашния поддиректоръ на Народната библиотека, Пенчо Славейковъ, който три дена следъ това стана директоръ на Народния театъръ.

Матей Икономовъ се съгласи на това предложение отъ страна на приятелитѣ си, но поставя като условие за реализиране на тоя проектъ, съгласието на самата Маня.

Правятъ се следъ това постъпки предъ болната артистка, като се отбѣгва хитро напомняването за сцената, съ която се купува предстоящия компромисъ състоящъ се въ прощаване веднѣжъ за винъги съ Свремененѣ театъръ.

Но болната до смъртъ Маня, станала сякашъ, по-горда отъ постигналото я нещастие, не бѣше тъй лесно да се подмами. Колкото и убедителни да сж уговоркитѣ на Найчо и на Матю, тя, гледайки на тѣхъ съ изпитателно недовѣрие, ожилена отъ остра дълбока болка имъ казва:

— Разбрахъ ви. Вие искате да бжда назначена въ Народния театъръ, за да ме изпратятъ на лѣкуване? Е, добре, но азъ ви казвамъ, че по-скоро ще ме видите паднала на самитѣ стълби на театъра, отколкото да прекрача неговия прагъ.

И добавя:

— Когато бѣхъ стособна за работа, голѣма частъ отъ тия, които се ширятъ въ Народната ограда за твърчество, сториха всичко, срещу което трѣбваше да се боря и да жертвувамъ здравето си въ тая борба. И сега, когато съмъ вече сломена физически, ми се простира ржка, за да простра и азъ своята, и да получа подаянието имъ. Не желая! Срамътъ! По добре да умра.